

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยคำนำนามเด็ก

พ.ศ. ๒๔๖๔

เจ้าพระยาธรรมาธิกรณาธิบดี เสนาบดีกระทรวงวัง รับพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า จำเริญแต่ได้พระราชทานพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยคำนำนามสตรีมาแล้วนั้นก็ปรากฏว่าเป็นหลักฐานแน่นอนยิ่งขึ้นกว่าเมื่อยังไม่มีพระราชกฤษฎีกากำหนด จึงได้ทรงพระราชปรารภถึงคำนำนามเด็กว่า ที่ใช้กันอยู่ในเวลานี้ต่าง ๆ นานา ทั้งไม่มีหลักเกณฑ์อันใดที่จะแสดงให้ผู้ที่ได้ยินได้ฟังทราบได้ว่ามีอายุเพียงใด กำเนิดในตระกูลขุนนางชั้นสัญญาบัตร หรือเป็นบุตรสามัญชน เพื่อให้ประจักษ์ความเหล่านี้นี้ แลเพื่อป้องกันความเข้าใจผิดในเหตุทั้งปวง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ คำว่า “เด็ก” ในที่นี้ ให้ฟังเป็นที่เข้าใจว่า ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีลงมา คำว่า “บุตร” ให้ฟังเป็นที่เข้าใจว่า ผู้ที่สืบสายโลหิตทางตระกูลบิดา ไม่เกี่ยวแก่บุตรบุญธรรมหรือบุตรทิดมารดา ซึ่งตระกูลของบิดาเดิมไม่ใช่ข้าราชการชั้นสัญญาบัตร

ข้อ ๒ เด็กที่เป็นบุตรของข้าราชการชั้นสัญญาบัตร ชาย-ให้ใช้คำนำนามว่า “นายน้อย” หญิง-ให้ใช้คำนำนามว่า “นางน้อย”

ตัวอย่าง เช่น ชายชื่อสิริ ใช้คำนำนามว่า “นายน้อย สิริ” หญิงชื่อศรี ใช้คำนำนามว่า “นางน้อย ศรี” เป็นต้น

ข้อ ๓ เด็กที่เป็นบุตรสามัญชน ให้ใช้คำว่า “เด็กชาย” หรือ “เด็กหญิง” เป็นคำนำนาม

ตัวอย่าง เช่น “เด็กชาย สิริ” “เด็กหญิง ศรี” เป็นต้น

ข้อ ๔ ส่วนเด็กที่เป็นเชื้อราชตระกูลหรือที่ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดค่านาม
ไว้เป็นอย่างอื่นแล้วนั้น ให้คงใช้ค่านามตามชั้นบรรดาศักดิ์ แลที่ได้มีพระราชกฤษฎีกา
กำหนดไว้เดิมนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ประกาศมา ณ วันที่ พระพุทธศักราช ๒๔๖๔
เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบันนี้” (คือสมัยรัชกาลที่ ๖)